

KÚRIA

Bfv.I.1764/2017/14. szám

A Kúria Budapesten, a 2018. év június hó 26. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben az **I. rendű terhelt** által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 42(II.)Kb.1222/2013/30. számú, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.9/2015/6. számú ítéletét I. rendű terheltre vonatkozó részében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítványozó, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2014. november 13. napján kihirdetett 42(II.)Kb.1222/2013/30. számú ítéletével az alezredes I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki befolyással üzérkedés büntetében [Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] és közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés a) és b) pont], ezért halmazati büntetésül három év nyolc hónap börtönbüntetésre, négyszáz napi tétel, napi tételenként 20.000 forint pénzbüntetésre, öt évre a jogászai foglalkozástól eltiltásra és négy év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a terhelt a szabadságvesztés kétharmad részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra, és az összesen nyolcmillió forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Emellett rendelkezett a járulékos kérdésekről.

A kétirányú fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2016. február 3. napján meghozott 6.Kbf.9/2015/6. számú ítéletével az első fokú határozatot I. rendű terhelt tekintetében megváltoztatta, megállapította, hogy a korrupciós bűncselekmény helyesen a Btk. 299. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősül, a foglalkozástól eltiltás kiszabását mellőzte és a pénzbüntetés napi tételének összegét 2.000, a pénzbüntetés teljes összegét 800.000 forintra enyhítette, az eljárás során lefoglalt ezer forintra vagyonelkobzást rendelt el. Egyebekben az első fokú határozatot I. rendű terhelt tekintetében helybenhagyta.

A jogerős határozatok ellen korábban a terhelt védője is előterjesztett felülvizsgálati indítványt, a Be. 416. § (1) bekezdésének a) és c) pontjára hivatkozva.

Ebben egyrészt kifejtette, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség vádirata nem felelt meg törvényes vád Be. szerinti és a Kúria gyakorlatában megkövetelt fogalmi elemeinek, mert nem tartalmazta - még csak említés szintjén sem - a vád tárgyává tett befolyással üzérkedés büntettének tárgyi ismérveit: a hivatalos személyt, annak jogellenes befolyásolását, erre hivatkozással az előny kérését, illetve a megvesztegetést, és a tárgyi oldal szükségszerű elemeinek hiánya miatt nem lehet alapos következtetést levonni az alanyi oldal szükséges elemeire sem.

Ezért megítélése szerint az eljáró bíróságok a megtámadott határozatokat törvényes vád hiányában, a Be. 373. § (1) bekezdés I. c) pontja szerinti eljárási szabálysértéssel hozták meg.

A Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti anyagi jogi törvénysértést pedig abban látta, hogy mivel az első fokú ítélet a történeti tényállást lényegében a vádirati tényállással egyezően állapította meg, szükségképpen azokban a hibákban szenved, amelyekben a vád, ennél fogva az ítéletben leírt tényállás nem alkalmas a befolyással üzérkedés büntettének megállapítására.

Hivatkozott továbbá az indokolási kötelezettség megsértésére is, elsősorban **T.1.** tanú - szerinte ellentmondásos - vallomásának elfogadását sérelmezve, de hivatkozott arra is, miszerint nem folyt bizonyítás arra, hogy az I. rendű terhelt katonai ügyésznek adta volna ki magát a büntetés-végrehajtási intézetben, és arra sem, hogy katonai ülnöki minőségében lépett volna be a törvényszék épületébe. Emellett kifogásolta azt is, hogy az eljáró bíróságok a terhelt védekezésében előadott tények lehetőségét nem zárták ki, határozatukban mégis iratellenesen indokoltak.

Sérelmezte továbbá, hogy ugyan a másodfokú ítélet is tényszerűen

tartalmazza, miszerint ellentmondás van az első fokú ítélet rendelkező része és indokolása között, ennek következményeit azonban az ítéltábla nem vonta le.

Kérdésesnek ítélte a terhelt közokirat-hamisítás büntetében történő marasztalását arra hivatkozva, hogy az eljárás bíróságok nem zárták ki védenca védekezésének helytálóságát, és nem volt kétséget kizáróan bizonyítva, hogy a terhelt milyen tartalmú iratot készített.

Végezetül kifogásolta azt is, hogy **T.1.** tanúkénti kihallgatása nem felelt meg az eljárási törvény előírásainak, mert a bíróság megsértette a tanú mentességi jogára történő figyelmeztetésre vonatkozó törvényi előírásokat, az önvádra kötelezés tilalmát, és az eljárás bíróságok nem adták kellő indokát annak, hogy mindezek ellenére a tanú vallomását miért vették figyelembe.

E felülvizsgálati indítványt a Kúria részben a törvényben kizártnak, részben megalapozatlannak találta, és a 2016. október 11. napján kelt Bfv.I.520/2016/7. számú végzésében a megtámadott határozatokat hatályukban fenntartotta.

A jelen ügyben pedig az I. rendű terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt, azt a Be. 416. § (1) bekezdés a) és c) pontjára alapítva.

Abban arra hivatkozott, hogy a megtámadott határozatok felülvizsgálati indítványra is okot adó eljárási szabálysértéssel születtek, mivel az alapeljárást törvénytelen vád alapján folytatták le, emellett a határozatokban olyan lényeges ténybeli hibák is megállapíthatók, amelyeket az általa felhozott bizonyítékok cáfolnak, az alapügyben eljárás bíróságok határozataiban jogszerűtlen, logikátlan és önellentmondó indokok találhatók, kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket értékelték a terhére, emellett a másodfokon eljárás ítéltábla megsértette indokolási kötelezettségét is.

Sérelmezte azt is, hogy az ítéltábla másodfokú határozatot hozó katonai tanácsában ugyanaz a három bírósági elnök járt el, aki a vádelőkészítés során az előzetes letartóztatása kapcsán hozott határozatot felülbírált.

A felülvizsgálati indítványt a Legfőbb Ügyészség törvényben kizártnak találta, arra hivatkozva, hogy az abban a törvényes vád hiánya, illetve az indokolási kötelezettség megsértése kapcsán kifejtettek azonos tartalmúak az ügyben a korábban a terhelt védője által előterjesztett indítvánnyal, a bűnösség vitatása pedig lényegében az irányadó tényállás támadása. Alaptalannak találta a

másodfokon eljáró bírók kizártságával kapcsolatos érveket is, arra utalva, hogy az adott bírók az Alkotmánybíróság hivatkozott határozatának meghozatala előtt jártak el a nyomozási bíró határozatának felülbírálatában, és az ügy is annak meghozatala előtt indult.

Ezért az indítvány elutasítására tett indítványt (BF.148/2018.).

A felülvizsgálati indítvány elbírálására a Kúria a Be. 424. § (1) bekezdése alapján tanácsulést tűzött ki, melyen a megtámadott határozatokat a Be. 423. § (4) bekezdésére figyelemmel a felülvizsgálati indítvánnyal érintett terhelt tekintetében a felülvizsgálati indítványban meghatározott okok alapján bírálta felül; emellett a 423. § (5) bekezdése alapján vizsgálta a 416. § (1) bekezdésében megjelölt és a terhelt által nem hivatkozott esetleges eljárási szabálysértéseket is, ilyet azonban nem észlelt.

Az indítvány alapján a felülvizsgálat részben a törvényben kizárt, részben alaptalan.

A felülvizsgálat olyan rendkívüli jogorvoslat, amelyre kizárólag a Be. 416. (1) bekezdésében tételesen meghatározott okok alapján van lehetőség, ezen belül az (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti büntető anyagi jogi szabálysértések, avagy a c) pontja szerinti eljárási szabálysértések miatt. A felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja alapján felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint ugyanakkor a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó, és a felülvizsgálati indítványban ez a tényállás nem támadható.

Ez azt jelenti, hogy a felülvizsgálat során a jogerős határozatban megállapított tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése nem vizsgálható, az eljáró bíróságok által levont jogi következtetések – így a bűnösség megállapításának és a cselekmények jogi minősítésének – helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapul vételével bírálható el.

Ebből következően a felülvizsgálat során a tényállás helyessége, az ítélet megalapozottsága, a bizonyítékok értékelése nem bírálható felül. Így nem vizsgálható sem a terhelt, sem a tanúk szavahihetősége, és az sem, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítási

eljárás során milyen esetleges eljárási hibát vétettek, mint ahogyan az sem, hogy a védelmi bizonyítási indítványok elutasítása helyénvaló volt-e.

Erre figyelemmel a Kúria a megállapított tényálláshoz még annak esetleges megalapozatlansága esetén is kötve van, és a felülvizsgálat során a vitatott jogkérdések kizárólag az alapeljárásban megállapított tényállás alapján bírálhatók el.

Az indítványban hivatkozni sem lehet a megállapított tényállástól eltérő vagy abban nem szereplő körülményre.

I. rendű terhelt felülvizsgálati indítványában bűnösségének megállapítását vitatva ténylegesen az eljáró bíróságok által felhasznált bizonyítékok helytállóságát, az eljáró bíróságok bizonyíték-értékelő tevékenységét és ezen keresztül a tényállást támadta, ami a törvényi tilalomból adódóan nem vezethetett eredményre.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel a törvényes vád hiánya és az indokolási kötelezettség elmulasztása felülvizsgálati ok.

Azonban a terhelt által ennek kapcsán kifejtettek lényegében megegyeztek a védője által az ügyben korábban benyújtott felülvizsgálati indítványban kifejtettekkel.

A Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel az ugyanabban az ügyben a korábbival azonos tartalommal előterjesztett indítvány a törvényben kizárt, és a Kúria a 421. § (3) bekezdése alapján az ilyen indítvány elutasítására vonatkozó határozat meghozatalát is mellőzheti.

Így az indítvány ezen részével a Kúria érdemben nem foglalkozott.

Nem helytálló az a terhelti kifogás, amely szerint a másodfokú határozat meghozatalában kizárt bírók vettek részt.

Az Alkotmánybíróság 21/2016. (XI.30.) számú döntésében megfogalmazott előírás, azaz az, hogy nem vehet részt a büntetőügy elintézésében az a bíró, aki korábban a nyomozási bíró határozata elleni fellebbezés elbírálásában részt vett, csupán a határozat meghozatalát követően indult büntetőeljárásokban valósít meg felülvizsgálati okot (BH 2017.362.).

Így ez az adott ügyben meghozott határozatokra nem irányadó.

Ezért a Kúria a felülvizsgálat indítványt részben kizártnak, részben alaptalannak találta, és a megtámadott határozatokat a Be.

426. § alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. § (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a 416. § (4) bekezdés b) pontja kizárja. A Kúria az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetve az azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítványt indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2018. június 26.

Dr. Mészár Róza s. k. a tanács elnöke, Dr. Soós László s. k. előadó
bíró, Dr. Vaskuti András s. k. bíró

A kiadmány hitelével:

Mátyás Gyöngyi
bírószáki ügyintéző